

Svar:

Det kan ikke udelukkes, at der i sager om overtrædelse af straffelovens § 252, stk. 2, vil kunne straffes i sammenstød med andre bestemmelser, herunder straffelovens § 237 om drab og straffelovens §§ 245 og 246 om vold, hvis det fornødne forsat også til overtrædelse af disse bestemmelser kan bevises.

Efter Justitsministeriets opfattelse kan disse bestemmelser imidlertid ikke finde anvendelse i de typiske tilfælde af overtrædelser af straffelovens § 252, stk. 2, nemlig ubeskyttet samleje mv. mellem en hiv-smittet og en rask person, uanset om samlejet resulterer i smitteoverførsel.

Spørgsmål 31:

Vil personale i fængsler og på andre institutioner være forpligtet til at anmelde forhold, hvor de er vidende om, at en hiv-smittet har samleje med en rask?

Svar:

Der findes ikke i dansk ret en almindelig pligt til at indgive en anmeldelse til politiet i tilfælde, hvor en person er vidende om, at et strafbart forhold er begået.

Efter straffelovens § 141 straffes imidlertid bl.a. den, som er vidende om, at en forbrydelse, der medfører fare for menneskers liv eller velvære, tilsigtes begået, og som ikke gør, hvad der står i den pågældendes magt for at forebygge forbrydelsen, f.eks. ved at indgive en anmeldelse til politiet.

Straffen er hæfte eller fængsel indtil 3 år eller under formildende omstændigheder bøde.

Spørgsmål 36:

Er det korrekt forstået, at den foreslåede bemyndigelse i stk. 3 reelt er en indskrænkning af dommerens skøn over, hvorvidt en sygdom er livstruende og uhelbredelig – forstået på den måde, at § 252, stk. 3, i virkeligheden giver borgerne en højere grad af retssikkerhed?

Svar:

Som det fremgår af pkt. 2.3.1. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, har Justitsministeriet overvejet flere løsningsmodeller for at ændre straffelovens § 252, således at det fortsat vil være muligt at straffe personer, der på hensynsløs måde forvolder fare for smitte med hiv.

Når Justitsministeriet har valgt den foreslåede løsningsmodel, hvorefter der i straffelovens § 252, stk. 3, indsættes en bemyndigelse til justitsministeren til – efter forhandling med sundhedsministeren – at fastsætte, hvilke sygdomme der skal være omfattet af stk. 2, skyldes det følgende:

- Den er fleksibel og tidssvarende, idet det ikke vil være nødvendigt med lovændringer, hvis nye livstruende og uhelbredelige sygdomme opstår, eller hvis det med årene lykkes at finde frem til en behandling, som indebærer, at sygdommen for et flertal af de smittede kan helbredes, eller dog kun vil medføre en ubetydelig reduktion af den ellers forventede levetid.
- Det kommer til at fremgå entydigt af en bekendtgørelse udstedt i medfør af straffelovens § 252, stk. 3, hvilke sygdomme der er omfattet af stk. 2. Borgerne vil således *på forhånd* vide med sikkerhed, hvilke sygdomme det er strafbart at udsætte andre for smitterisiko med hensyn til.
- Der er tale om en lovgivningsteknik, som kendes fra lovgivningen om euforiserende stoffer.
- Bemyndigelsen indebærer ikke, at det står justitsministeren (og sundhedsministeren) frit for at bestemme, hvilke sygdomme der skal være omfattet af stk. 2. Kun sygdomme, der er »livstruende og uhelbredelige«, sådan som dette udtryk nærmere defineres i bemærkningerne til lovforslaget, kan blive omfattet.

Spørgsmålet kan således besvares bekræftende.

Spørgsmål 37:

Set i lyset af, at det er helt usædvanligt at placere en bemyndigelse i straffeloven som i det foreslåede § 252, stk. 3, bedes ministeren oplyse, hvorledes Folketinget kan sikre sig imod, at en sådan bemyndigelse misbruges under f.eks. en oppisket folkestemning.

Svar:

Som det fremgår af pkt. 2.3.2. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, er det alene hiv/aids, der i øjeblikket opfylder betingelserne om at være »livstruende og uhelbredelig«, som disse udtryk er defineret i lovforslaget, og derfor kan omfattes af straffelovens § 252, stk. 2. Den